

«Եկէք ինձի բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...»

Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Նոյեմբեր, 2022թ., N10 (142)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Նոյեմբեր, 2022թ., N10 (142)
Լույս է տեսնում 2009 թ.-ին մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Շնորհք, շնորհք անոր.....	1
Աստվածաշնչի հինգ պատուհանները.....	5
Մինասի պատմությունը.....	8
Արամի վկայությունը.....	9
Գիրքը.....	9
Վկայություն Իսապանիայից.....	10
Լեզվի դավանածը.....	12
Անշուք ծառը.....	12
Բեթելի տարածքում ԲԵՐՔԻ ՏՈՆԻՆ հնչած բանաստեղծություններ.....	13
Իմաստուն խոսքեր	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մպիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ԾՆՈՐՀՔ,

ԾՆՈՐՀՔ

ԱՆՈՐ

Սիրելիներ՛ր, **Զաքարեա** մարգարեության 4:6-8 համարներում գրված է. «Եւ պատասխան տուա ու ինձի խօսեցաւ՝ ըսելով, Այս է Տէրոջը խօսքը որ Զօրաբաբելի կըստի. Զօրութեամբ չէ, և ուժով չէ, Հապա իմ Հոգւովս, կըսէ զօրաց Տէրը: Դուն, ով մեծ լեռ, ո՞վ ես. Զօրաբաբելի առջև դաշտ պիտի ըլլաս. Ու գլուխի քարը ինք պիտի հանէ, Ու պիտի աղաղակեն, Ընորիք, ջնորիք անոր»:

Եզրասի, Նեեմիայի գրքերից մենք իմանում ենք, որ Բաբելոնի գերությունից հետո Աստված ուղարկեց Հովսեփեկեան Հեսուին և Սաղաթիելեան Զորաբաբելին, որպեսզի գան և կազմակերպեն Երուսաղեմի պարիսպների ու տաճարի շինության աշխատանքները: Այդ ժամանակ Տերը Զորաբաբելին ասաց. «Զօրութեամբ չէ, և ուժով չէ, Հապա իմ Հոգւովս»: Հավանաբար Զորաբաբելը մտածում էր. «Քանի որ Տերն ինձ է ուղարկել, ես էլ իմ ունակությունները կօգտագործեմ, որ տաճարը կառուցենք»: Բայց Տերը նրան ի՞նչ ասաց. «Զօ-

րութեամբ չէ, և ուժով չէ, Հապա իմ Հոգւովս»:

Սիրելիներ՛ր, ինչ որ Աստված նախատեսել է անել, չպետք է մարդկային միտքը, խորամանկությունը և այլ մարդկային հատկանիշներ խառնել Աստծո գործին: Մարդկայինը պետք է զտել, հանել Աստծո գործից: Այդ պատճառով տեսեք, թե ինչ է ասում 7-րդ խոսքում. «Դուն, ով մեծ լեռ, ո՞վ ես. Զօրաբաբելի առջև դաշտ պիտի ըլլաս. Ու գլուխի քարը (այսինքն՝ անկյունաքարը) ինք պիտի հանէ, Ու պիտի աղաղակեն, Ընորիք, ջնորիք անոր»:

Սիրելիներ՛ր, Ընորիքը հրաշքի բանալին է: Ընորիքն ունի ուժ, զորություն և կարողություն հաղթելու մեր առջև ծագած բոլոր լեռներից: Սուրբ Գիրքը շատ է խոսում Աստծո Ընորիքի մասին: Նոր Կտակարանի 21 գրքերից 16-ը սկսվում է «Ընորիք և Խաղաղություն ձեզի» բառերով: Նախ Ընորիք, ապա նոր խաղաղություն: Առանց Ընորիքի չի լինի իրական խաղաղություն: **Հոով. 1:11**-ում ասվում է. «Քանզի կը փափա-

քիմ ձեզ տեսնել, որ ձեզի հոգևոր շնորհք մը հաղորդեն, որպես զի հաստատուիք»։ Առանց Շնորհքի ճոխությանը հավատալու մենք չենք կարող հավատքի մեջ հաստատվել։ Ոմանց թվում է, որ պետք է բարի գործեր անել, լավը դառնալ, նոր գալ Աստծուն, բայց դա պղպես չէ, ճիշտ հակառակը՝ պետք է Աստծուն գալ, ու նոր միայն կարող ես լավը դառնալ։ Մեզ փրկում են ոչ թե մեր ծառայությունները, ոչ թե մեր գործերը, այլ մեզ փրկում է Աստծո շնորհքը։

Տիտոսի 2:11-ում կարդում ենք. «Քանզի Աստուծոյ փրկարար շնորհքը բոլոր մարդոց երևցաւ»։ Այստեղ պարզ գրված է, որ Աստծո փրկարար Շնորհքը նախատեսված է բոլոր մարդկանց համար։ Դա հաստատում է նաև **Մատթ. 13:44** խոսքը. «Դարձեալ երկնքի թագաւորութիւնը արտի մէջ պահուած գանձի նման է, զոր մարդ մը գտնելով՝ կը ծածկէ, և ուրախութենէն կերթա բոլոր ունեցածը կը ծախէ, ու այն արտը կը գնէ»։

Արտն աշխարհն է, գանձը՝ եկեղեցին, իսկ մարդը հենց Ինքը՝ Քրիստոսն է, որ ուրախությամբ Իր Կյանքը

տվեց, որպեսզի գնի ամբողջ աշխարհը։ Այսինքն՝ մեր Տերը վճարեց ոչ միայն եկեղեցու, այլ ամբողջ աշխարհի փրկության գինը։ Նույն բանը հաստատվում է **Ա. Հովհ. 2:1-2** համարներով. «Իմ որդեակներս, այս բաները ձեզի կը գրեն, որպես զի մեղք չգործէք. և եթէ մեղք գործելու ըլլանք, Հորը քով բարեխօս ունինք Յիսուս Քրիստոս արդարը։ Եւ անհկա մեր մեղքերուն քաւութիւն է, ոչ թէ միայն մերիններուն, հապա բոլոր աշխարհի ալ»։

Աստծո Շնորհքը շատ կարևոր բան է Նոր ուխտի մեջ։ Երբ գալիս է Շնորհքը, մեզ սովորեցնում է ու տալնում դեպի Քրիստոսը։ Պողոս առաքյալը շատ հայտնություններ և պարգևներ ուներ, և Աստված գիտեր, որ այս շատ հայտնությունների համար նա կարող է հպարտանալ, դրա համար նրան մարմնի խայթոց էր տրված. «Ասոր համար երեք անգամ աղաչեցի Տէրոջը, որ մեկդի ընէ ինծմէ։ Ու ըսավ ինծի, Իմ շնորհքս հեղիք է քեզի, վասն զի իմ գործունես տկարութեան մէջ կը կատարուի. ուստի մեծ հոժարութեամբ աւելի իմ տկարութիւններուս վրայ պիտի պարծենամ, որպէս զի Քրիստոսի զօրութիւնը իմ վրաս հանգչի» (**Բ. Կորնթ. 12:8-9**)։ Ուշադրություն՝ դարձրեք, որ Աստված ոչ թե Պողոսի խայթոցը վերացրեց, այլ Շնորհքը ավելացրեց։ Սիրելիներ, սա նշանակում է, որ Շնորհքն ունի զորություն՝ սատանային հաղթելու համար։ Դրա համար էլ երբ կարդում ենք այս մեջբերման շարունակությունը, հասկանում ենք. «Ա-

նոր համար հավներ են ես տկարություններու, նախատիկներու, տառապանքներու, հալածանքներու և նեղություններու՝ Քրիստոսի համար. վասն զի երբ կը տկարանամ, այն ատեն զօրաւոր եմ» (Բ Կորնթ. 12:10): Ինչու էր Պողոսը հավանել նեղությունների, տկարությունների և այլն. մի՞թե դրանք հավանելու բաներ են...: Այո՛, որովհետև Քրիստոսի Շնորհքն այժմ ժամանակ է գործում: Եվ երբ Շնորհքը քեզ հետ է, քո մեջ է լցվում անբացատրելի մեծ ուրախություն և խաղաղություն: Իսկ մենք ինչին ենք հավանություն տալիս: Աստված իր Շնորհքն ուղարկում է մեր մեջ, և մենք ուժ ենք ստանում: Այդ մասին **Եբր. 4:16**-ում կարդում ենք. «Ուստի ա՛յլ համարձակությունով մօտենանք շնորհաց աթոռին առջև, որպես զի ողորմութիւն ընդունինք ու շնորհք գտնենք պետք եղած ատեն մեզի օգնելու»: Հիմա Շնորհքի ժամանակաշրջանն է, ու Աստծո աթոռը դատաստանի աթոռ չէ, այլ Շնորհքի աթոռ: Կյանքում մեր գլխին շատ ամպեր են կուտակվում, և մենք ոչ թե պիտի աղոթենք, որ այդ ամպերը հեռանան, այլ Տիրոջից զորություն պետք է խնդրենք, որ Իր Շնորհքով հաղթենք ամպերին:

Երբ Զորաբաբելը վերադարձավ Երուսաղեմ, տեսավ որ քաղաքն ավերված է, պարիսպները՝ քանդված, իսկ տաճարը՝ փլված: Այդ ժամանակ Զորաբաբելն ասաց, որ ինքը կվերականգնի քաղաքը, կկառուցի պարիսպն ու տաճարը, և քաղաքը նորից կվերակենդանանա: Զորաբա-

բելը բոլոր գործերից առաջ սկսեց վերականգնել Աստծո տաճարը: Նա ասաց, որ եթե մենք ուզում ենք երկիրը վերականգնել, ապա պետք է սկսենք տաճարի վերականգնումից:

Եթե մենք ցանկանում ենք, որ մեր երկիրը բժշկվի, մենք պետք է սկսենք եկեղեցուց, իսկ ամեն մարդ՝ իր ներսի եկեղեցուց, որպեսզի երկիրը բժշկություն գտնի:

Երբ Զորաբաբելը դրեց տաճարի հիմքը, շրջակա հեթանոս իշխաններից եկան և խոչընդոտներ էին ստեղծում Զորաբաբելի համար, սակայն մարգարեները, ովքեր օգնում էին ժողովրդին շինարարության գործում, մարգարեացան և ասացին. «Դու, ով մեծ լեռ, ո՞վ ես. Զորաբաբելի առջև դաշտ պիտի ըլլաս. Ու գլուխի քարը ինք պիտի հանէ, Ու պիտի աղաղակեն, Շնորհք, շնորհք անոր»: Այսօր նույնպես, ինչպիսի դժվարություն էլ մեր կյանքում պատահի՝ հոգևոր, թե մարմնավոր, եթե մենք մեր առջև դնում ենք այդ անկունի քարը՝ Հիսուս Քրիստոսը, և դավանում ենք Նրա Շնորհքը, ապա բոլոր «լեռները» «դաշտ» են դառնում մեր առջև:

Զաք. 14:10-ում կարդում ենք. «Բոլոր երկիրը դաշտ պիտի դառնա...» Բոլոր նրանք, ովքեր իրենց մասին ինչ-որ կարծիք ունեն, գրո պիտի դառնան Քրիստոսի Շնորհքի առջև:

Սիրելիներս, երբեմն մեր «լեռներն» այնքան մեծ են լինում, որ մեզ թվում է, թե ելք չկա, ու անօրենն էլ ականջիդ հնչեցնում է՝ հանձնվի՛ր: Բայց եկե՛ք հիշենք, թե մենք ում ենք ծառայում. Նրան, ով մեզ տալիս է ոչ միայն փրկություն, այլև Շնորհք, որն իր մեջ ունի մեծ գործություն: Երբ Տիրոջ Շնորհքն անցնում է ցանկացած «լեռան» վրայով, այն դաշտ է դառնում: Գոհացե՛ք Տիրոջից այն Շնորհքի համար, որ ձեզ գործություն է տալիս՝ ցանկացած «լեռ» դաշտ դարձնելու:

Մենք տեսնում ենք, որ Զորաբաբելն այդ «լեռան» պատճառով մի որոշ ժամանակ տկարանում է և կորցնում իր հույսը. շինարարությունը տասնվեց տարի կանգ է առնում: Մեր կյանքում էլ կարող են այդպիսի բաներ պատահել, որ խնդիրները մեզ այնքան նեղեն, որ չկարողանանք հավատքով դրանք հաղթահարել, և մեր հոգևոր կյանքի ընթացքը մի որոշ ժամանակ կանգ առնի: Բայց Աստծո խոսքն ասում է, որ Նա, Ով սկսել է, մինչև վերջ պիտի հասցնի: **Փիլիպ. 1:6**-ում կարդում ենք. «Այս մասին վստահ ըլլալով, թե ան որ ձեր մեջ բարի գործ մը սկսեց, մինչև Յիսուս Քրիստոսի օրը պիտի կատարե՛»:

Փառք Տիրոջը, սիրելիներս, հուսալքության կամ հիասթափության ժամանակ Տերն Իր Խոսքն է ուղար-

կում, որ գորանանք ու ուժովնանք, որ մեր առաջ դնենք այն անկյունի քարը՝ Քրիստոս Տերը, և ասենք. «Շնորհք, Շնորհք, Շնորհք...»: Այսինքն՝ ապավինենք Տիրոջ Շնորհքին, գորանանք ու շարունակենք կիսատ թողած շինարարությունը: Սիրելիներս, այդպիսի մի վիճակում էր Զորաբաբելը, և Զաքարեա մարգարեն եկավ նրա մոտ ու ասաց. «Այս տունը Զորաբաբելի ձեռքերը հիմնեցին, Եւ անոր ձեռքերը պիտի կատարեն զանկա ու պիտի գիտնաս, որ զօրաց Տերը զիս ձեզի դրկած է» (**Զաք. 4:9**): Զորաբաբելը, երբ վերցրեց այդ գլխի քարը՝ անկյունաքարը, և դրեց շինարարության կենտրոնում, այսինքն՝ իրենց հալացքն ուղղեցին դեպի Քրիստոսը, աշխատանքները շարունակեցին, և Զորաբաբելն ավարտեց շինարարությունը: Դա այն գլխի քարն էր, որ շինողներն անարգել էին: Փարիսեցիներն ու դպիրները և շատ-շատերը այսօր էլ անարգում են և իրենց ճանապարհներով են գնում, բայց ինչը որ նրանք անարգեցին, Աստված Այն դրեց անկյունի գլուխ, և այդ քարը ում վրա որ ընկնի, պիտի կոտրտի, որպեսզի քեզանից կառուցի նոր մարդ, և քո սիրտը պիտի կոտրվի, որ հանդիպես Հիսուսին:

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, մենք պետք է կենտրոնանանք Հիսուս Քրիստոսի ու Նրա Շնորհքի վրա և աղաղակենք. «Շնորհք, Շնորհք, Շնորհք», այդ Շնորհքն է, որ մեզ տալիս է ուժ ու գործություն՝ հաղթելու սատանայի կրակոտ նետերին:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Աստվածաշնչի հինգ պատուհանները

Մեղքողի պատուհանը քննադատությունն է «Ու երբ Տէրոջը տապանակը Դաւիթի քաղաքը եկաւ, Սաւուդի աղջիկը Մեղքող պատուհանէն նայելով՝ տեսաւ որ Դաւիթ թագաւորը Տէրոջը առջև ցաթկտելով կը խաղայ, ու զանիկա իր սրտին մէջ անարգեց: Եւ Տէրոջը տապանակը բերին, ու զանիկա իր տեղը դրին այն վրանին մէջ զոր Դաւիթ անոր համար կանգներ էր. և Դաւիթ Տէրոջը առջև ողջակէզներ ու խաղաղութեան զոհեր մատուց» (Բ Թագ. 6:16):

Մեղքողը թագավորի աղջիկ էր: Նրա հայրը՝ Սավուղը, քառասուն տարի թագավորեց և հոգ չտարավ այն մասին, որ Աստծո տապանակը ու Աստծո ներկայությունը վերադարձվեն Իսրայել: Նա հետապնդում էր օծված Դավիթին, Տիրոջը չէր փնտրում:

Երբ Դավիթը թագավոր դարձավ, հաղթեց բոլոր թշնամիներին ու մեծ փառքի արժանացավ: Նա հասկացավ, որ Տիրոջ տապանակն իր տեղում պետք է լինի: Երբ տապանակը բերում էին, նա ուրախությունից ցատկոտում էր: Իսկ Մեղքողը, լուսամուտից նայելով, ստորացրեց

նրան ու ասաց «Իսրայելի թագավորը այսօր ի՞նչ փառավոր էր, իր ծառաներու, աղախիհներու առջև ինքզինք մերկացրեց, ինչպես սրիկաներեն մեկը ինքզինքը կմերկացնէ»:

Մեղքողի պատուհանը խորհրդապատկերում է քննադատությունը: Այսօր շատ մարդիկ, նույնիսկ քրիստոնյաներ, կանգնած են այդ պատուհանի մոտ: Նրանք ուրիշների հաջողություններով չեն ուրախանում, այլ քննադատում ու ստորացնում են ուրիշներին: Նրանք ուզում են, որ ամեն ինչ այնպես արվի, ինչպես իրենք են ուզում:

Դավիթը հաղթեց այդ քննադատությունը. նա ասաց. «Ես ավելի կստորանամ և իմ աչքին է՛լ ավելի ոչինչ կդառնամ»: Իսկ Մեղքողին Աստված պատժեց. նա անպտուղ դարձավ: Դա խոսում է այն մասին, որ մարդիկ, ովքեր քննադատում են ուրիշներին, անպտուղ են: Քրիստոսն ասաց. «Այլ հիմա կացի՛նը ծառերուն արմատին քով կըղրվի. ուստի ամեն

ծառ, որ բարի պտուղ չի բերել, կը կտրվի ու կրակը կը գցվի» **(Մատթ. 3:10):**

Սիսարայի պատուհանը անօրինական ձեռքբերումն է. «Սիսարայի մայրը պատուհանէն նայեցաւ, Ու վանդակին ետեւէն աղաղակեց. Ինչո՞ւ համար անոր կտոքը կ'ուշանայ գալու, Ինչո՞ւ անոր կտոքերուն քայլերը ետ կը մնան: Անոր իմաստուն տիկինները անոր պատասխան տուին, Ինք ալ խօսքերուն պատասխանը իրեն կու տար, Անշուշտ անոնք աւար գտան, Զանկա բաժնելու վրայ են. Ամէն կտրիճի համար մէկ կամ երկու աղջիկ, Իսկ Սիսարայի համար գոյնզգոյն աւար մը, Գոյնզգոյն նկարագործ աւար մը, Երկու կողմը բանուած ու գոյնզգոյն վզնոցներ աւար առած պիտի ըլլան» **(Գառաւ. 5:28-30):**

Պատկերացրեք, Սիսարայի մայրը պատուհանի մոտ նստած է, իսկ որդին գնացել է մարդկանց թալանելու: Նա այդպիսի որդի էր ծնել ու դաստիարակել և դեռ մասնակցում էլ էր նրա գործերին. նստած սպասում էր պատուհանի մոտ, թե նա՝ որդին, ի՞նչ է թալանելու ու բերելու:

Դա անօրինական ձեռքբերումի, թալանի և անազնիվ շահի վաստակ է: Այսօր շատ մարդիկ նստած են այդ պատուհանի մոտ, որպեսզի խաբեությամբ վաստակեն: Սակայն անազնիվ վաստակը չի՝ օրհնվում: Քրիստոնյայի անբիծ կյանքի հիմքը ազնվությունն է: Խորհե՛ք միայն այն վաստակի մասին, որն ազնիվ է. «Բայց ազնվաբար մարդը ազնիվ բաներ կը խորհի ու ազնիվ բաներու վրա հաստատ կը մնա» **(Ես. 32:8):**

Հեզաբելի պատուհանը խորհրդովապատկերում է անառակությունը. «Եւ Յէւ Յեզրայէլ եկաւ, ու երբ Յեզաբէլ լսեց՝ իր աչքերուն ծառայորդը թաւ և իր գլուխը զարդարեց, ու պատուհանէն կը նայէր: Ու երբ Յէւ դնէն ներս կը մտնէր, անկկա ըսաւ, Միթէ իր տէրը մեղցնող Զամբրի յաջողութիւն գտա՞ւ: Եւ Յէւ իր երեսը դէպ ի պատուհանը վերցուց, ու ըսաւ, Ինձի հետ ո՞վ կայ, ո՞վ. ու երկու երեք ներքիններ անոր նայեցան: Այն ատեն ըսաւ, Զանկա վար նետեցէք. ու զանկա վար նետեցին, և անոր արիւնէն պատին ու ձիերուն վրայ ցաթկեց. ու կոխկոտեց զանկա» **(Գլժագ. 9:30-33):**

Աստվածաշնչում Հեզաբելը անբարո կնոջ, անառակի կերպար է: Նա միշտ հայելու առջև նստած է, հարդարում է դեմքը, զարդարում գրլուխն ու պատուհանից դուրս նայում, որպեսզի իրեն ցուցադրի: Այսօր Հեզաբելի ոգին վարակել է այս աշխարհը, ներթափանցել է նաև շատ Եկեղեցիներ: Պողոս առաքյալն ասաց. «...Խնամք մի տանիք մարմնին ցանկություններուն համար» **(Հռոմ. 13:14):** Երբ Աստված մաքրում է մարդու սիրտը, մաքրում է նաև արտաքինը: Քրիստոնյայի արտաքինը ևս չպետք է աշխարհիկ մարդկանց արտաքինին նման լինի:

Անհրաժեշտ է հիշել, որ Հեզաբելի վերջը շատ տխուր եղավ: Նրա ճանապարհը մահվան է տանում:

Աստծո հետ հաղորդակցվելու պատուհանը. «Ու երբ Դանիէլ իմացաւ թէ հրովարտակը ստորագրուեցաւ, իր տունը գնաց, ու իր սենեակին

մէջ պատմահանները դէպ ի Երուսաղէմ բաց էին, և օրը երեք անգամ ծունկի վրայ գալով աղօթք կրներ, ու իր Աստուծոյն գոհութիւն կը մատուցանէր իր առաջուան սովորութեանը պէս» (Դան. 6:10):

Սողոմոնը տաճարն օրհնելիս աղօթեց Աստծուն. «Քու բոլոր ժողովորդէդ՝ Իսրայէլէ՝ որնիցէ մարդ աղօթք մը ու խնդրվածք մը ընէ և յորաքանչյոր մարդ իր սրտին ախտը ճանչնալով՝ ձեռքերը դէպ ի այս տանը երկնցնէ, այն ատեն Դուն երկնքէն, քու բնակութեանդ տեղէն լսես ու ներես...» (Գ. Թագ. 8:38-39): Դանիէլը ևս դա գիտեր: Նա իր սենյակի պատմահանները բացել էր դէպի Երուսաղէմ և օրը երեք անգամ ծնկաշոք փառաբանում էր Աստծուն: Նրան բերեցին թագավորի հրամանը, որն արգելում էր աղօթել, բայց Դանիէլի համար Աստծո հետ հաղորդակցությունը ամենակարևորն էր: Նա շարունակեց աղօթել առաջվա պէս: Մեղքողը, Սիսարան, Հեզաբելը թագավորական ծագում ունեին, բայց կորցրեցին իրենց արժանապատվությունը: Իսկ Հովսեփին, ով Աստծո անվան համար չարչարանքներ կրեց, Աստված գերությունից ու ստրկությունից բարձրացրեց մինչև թագավորի աստիճանի: Աստծուն ճշմարիտ ու բացահայտ ծառայելն իր հետ դժվարություններ է բերում՝ հետագայում հանգեցնելով երկնային փառքի:

Ազատագրության պատմահան.

«Ու եղաւ որ քառասուն օրէն ետքը Նոյ իր շինած տապանին պատմահանը բացաւ. Եւ ագոսաւր արձակեց, որ ելաւ ու անդին ասդին կը պտըտէր՝

մինչև երկրի վրայէն ջուրերուն ցամաքիլը: Աղանին ալ քովէն արձակեց, որպէս զի տեսնէ թէ արդեօք երկրի վրայէն ջուրերը քիչցա՞ծ են... Եւ եօթը օր ալ սպասեց, ու նորէն աղանին արձակեց, որ ա՛լ անոր չդարձաւ» (Մենդ. 8:6-12):

Աստված Նոյին պատվիրել էր տապանի վերին մասում պատմահան շինել, որպէսզի նա չտեսնի սրբապիղծ մարդկանց կորուստը, այլ միշտ դէպի վերև՝ երկինք նայի ու Աստծո հետ հաղորդակցություն ունենա: Այդ պատմահանից նա բաց թողեց ագոսավին և աղավնուն, իսկ հետո իմացավ, որ երկրի մակերևույթը չորացել է: Դա ազատագրության պատմահանն է, տեղափոխության և հափշտակության պատմահան է:

Եզրակացություն. Ո՞ր պատմահանի մոտ ես դու նստած: Որտե՞ղ և ինչի՞ վրա ես վստահում քո ժամանակը: Ինչո՞վ ես դու ամենից շատ զբաղվում: Մեղքողի հետ ստորացնում ու քննադատում ես ուրիշների՞ն, Սիսարայի հետ հարստանալով՝ անօրինական վաստա՞կ ես փնտրում, իսկ գուցե Հեզաբելի հետ հայելու մոտ ավելի՞ շատ ժամանակ ես անցկացնում, քան Աստվածաշնչի հետ, կամ Դանիէլի պէս Աստծո հետ հաղորդակցությո՞ւն ես փնտրում:

Աղօթենք Տիրոջը այնպէս, ինչպէս որ մենք կանք: Ջոջանք, և Աստված կփրկի Իրեն դիմող ամեն մէկին, կմաքրի Իր համար տիպաւոր մեք բաներից ու բոլոր սրբերի հետ ձեզ հափշտակության համար կպատրաստի:

Միճառի պատմությունը

Սովետիության տարիներին Միճառը ընտանիքով ապրում էր Ադրբեյջանում: Ամեն բան լավ էր, կյանքը՝ նորմալ: Բայց ահա 90-ականներին սկսում են գեղոցիկ հայերի նկատմամբ: Միճառը ստիպված է լինում ընտանիքով փախչել Հայաստան: Բնակություն է հաստատում Սոթքում: Ամեն բան կարգավորվում է, կյանքն ընկնում է հունի մեջ, անցնում է 30 տարի, և ահա 2022-ի սեպտեմբերի 13-ի գիշերը նորից ընդհատվում է 30-ամյա խաղաղությունը: Ադրբեյջանցիները հրթիռակոծում են նաև Սոթքը: Ծատերի տները ուղղակի հողին են հավասարվում: Միճառը ընտանիքով վազում է նկուղ: Նկուղում նրա որդին չորս ու կես ժամ անդադար ադրթ է անում: Միճառը ևս հասկանում է, որ միայն Աստված կարող է իրենց փրկել այդ ահավոր ժամին, ու ամբողջ ընտանիքով ծունկի են գալիս: Լուսադեմին ձայներ են լսվում.

- Միճա՛ս, Միճա՛ս, դու՛րս արի, փախչել է պետք...

Մյասնիկ և Աշոտ եղբայրներն էին. իրենց կյանքը վտանգի ենթարկելով՝ հասել էին ամենավտանգավոր գոտի: Անգամ չէին հնազանդվել անցակետում կանգնած զինվորներին, որոնք փորձել էին արգելել նրանց մուտքը Սոթք: Ադրթքով հասնում են Միճասենց: Արագ տեղավորվում են երկու մեքենաներում, բայց հենց փորձում են շարժվել, Միճասի մեքենայի գազը վերջանում է: Ստիպված տեղավորվում են Մյասնիկի մեքենան՝ չորսը առջևի նստարանին, չորսը՝ ետևի, չորսն էլ բեռնախցում: Մի վիրավորի էլ վերցնում են ճանապարհից, ու քանի որ այլևս տեղ չկար, վերջինիս պտկեցնում են ետևի նստարանին, ինչպես ներքնակ, ու մյուս չորսը կիսանստած, մի կերպ դուրս են գալիս մահվան դաշտից:

Աստված կպել էր Միճասի ու իր ընտանիքի սրտին, և ցանկացած պարագայում նրանց հաջգը երկինքն էր: Աստված միշտ մեր կողքին է և լսում է մեր աղոթքը: Ու մենք պետք է գոհանանք ու փառաբանենք Տիրոջը ոչ միայն վտանգի, նեղության, այլև խաղաղ ու ապահով ժամանակ:

ԱՐԱՄԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Նոնակը ընկել էր ոտքերի տակ

Սիրելիներ՛ր, ուզում եմ պատմել Աստծո մեծ ողորմության մասին, որը եղել է իմ փոքր եղբոր՝ Արամի կյանքում: Եղբայրս ծառայում է Ջերմուկում և սեպտեմբեր ամսին տեղի ունեցած մարտերի ժամանակ եղել է առաջնագծում: Երբ սկսվել է պատերազմը, եղբորս մոտ եղել է հանգստի ժամ: Կրակոցների ժամանակ նրանք մտել են խրամատներ, և մարտերի ժամանակ նոնակը ընկել է հենց իր ոտքերի տակ՝ արդեն ձգանը քաշած: Եղբայրս պատմում է, որ ինքն այդ ժամանակ մեկ ակնթարթում հասցրել է մտածել ու խնդրել, որ Աստված ողորմություն անի իրեն՝ մաքրի, սրբի ու տանի Իր մոտ: Ու հենց այդ նույն պահին նոնակը ինչ-որ ձայն է հանել, սակայն չի պայթել... Աստծո մեծ ողորմությունն է հայտնվել եղբորս կյանքում: Եղբայրս այժմ ողջ ու առողջ է և շարունակում է իր ծառայությունը: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

**Արթուր Գաբրիելյան,
ք. Արովյան**

ԳԻՐՔԸ

Գեղեցնական եղբայրներից մեկը գնացքով ինչ-որ տեղ էր գնում. և ճանապարհին Աստծո Խոսքից է վկայում ու Կտակարան է նվիրում իրեն ճանապարհակից անձանոթին: Այս ուղևորը հոգնում է լսելուց, հավանաբար նաև ինչ-որ բանից նեղված, վերցնում է Կտակարանը ու դուրս գետնում պատումհանից: Այդ նույն պահին դեպի գնացքն էր շտա-

պում մի անձնավորություն, որ ուզում էր իրեն նետել գնացքի տակ: Եվ հենց այն պահին, որ պիտի նետվեր գնացքի տակ, գլխին հարված է ստանում: Պատուհանից նետված Գիրքն էր՝ «Նոր Կտակարան և Սաղմոսներ»: Կարդալով վերնագիրը՝ միտք է առնում. «Երևի իմ մեռնելու ժամը չէ. դեռ այս Գիրքը չեմ կարդացել...»: Մի քանի ամսից Իզյուն քաղաքի եկեղեցում հանդիպում են երեք եղբայրներ՝ նա, որ գրնացքում նվիրեց Գիրքը, նա, որ պատուհանից դուրս նետեց Գիրքը և նա, որ ճաշակեց Գրքի հարվածը: Աստված ունի Իր ճանապարհները՝ մարդկանց փրկության տանելու:

Մարկ եղբոր վկայություններից

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես ուզում եմ վկայել քրոջս որդու բժշկության մասին: Քրոջս որդին՝ Մաքսը, քսան տարեկան է և ունի գենետիկ հիվանդություն: Այս վերջին մեկ տարվա ընթացքում նրան յոթ անգամ վիրահատել են: Ծնողները նրա բուժման հարցով բժիշկների են դիմել և Ռուսաստանում, և Եվրոպայում: Թե՛ Ռուսաստանում և թե՛ Եվրոպայում նրանց նույն պատասխանն են տվել, որ նրա բարակ

աղիքը որովայնում թարախակավելուց արդեն փտել է ու քրքրվել, որ պետք է բարակ աղիքը որովայնից դուրս հանվի և ամբողջ կյանքում այդպես պետք է մնա, քանի որ նրա որովայնում դեզֆոնտ կա, այլ կերպ այդ հարցը լուծել հնարավոր չէ:

Բոլորս՝ մենք այստեղ Բարսեղնայում, մայրս՝ Վրաստանում, և այնտեղի եկեղեցին նույնպես միաբան խնդրում էինք Տի-

րոջից այդ հարցին լուծում: Վրաստանի եկեղեցու քույրերից մեկը, ով մեզ բոլորովին չի ճանաչում, ասել էր, որ այդ երիտասարդ տղային ասեք՝ թող գնա եղբայրների մոտ, և նրանցից մեկը թող ձեռքը դնի հիվանդի վրա, աղոթի, և Տերը կբուժի: Երբ ծնողները իմացան այդ մասին, մեջները մի տեսակ կասկած մտավ: Մենք խնդրեցինք, որ նորից աղոթեն և երկրորդ անգամ էլ Տերը նույն պատասխանն էր տվել, որ հիվանդն ինքը պետք է հավատա, և աղոթքից հետո Տերը նրա վիճակը կփոխի:

Դա մեզ համար շատ դժվար պահ էր, որովհետև բժիշկներն ասում էին, որ պետք է շտապ վիրահատել, իսկ Տերն ասում էր, որ կբուժի:

Մենք զանգեցինք Աշոտ երբորը: Նա եկավ և ինքն էլ լսեց, թե ինչ են ասում բժիշկները (վիճակը շատ ծանր է, և միայն վիրահատությունը կտևի առնվազն 7-8 ժամ, հույսը շատ չնչին է, որ այդ վիրահատությունից հետո նա կապրի):

Որպեսզի կատարվի Տիրոջ խոսքը, եղբայրը ձեռքը դրեց նրա վրա և աղոթեց: Հաջորդ օրը Մաքսին տարան վիրահատության և, փանք Աստծո, 2 ժամից հետո նրանք դուրս եկան զարմացած և շատ ուրախ՝ ասելով. «Մենք չէինք հավատում մեր աչքերին և չէինք

հասկանում, թե ինչ է կատարվել... Մենք բազում անգամներ փորձանում էինք ենք վերցրել, միայն այս անսովա ընթացքում մոտ 10 անգամ տոնոգրաֆիա ենք արել, շատ ու շատ բժիշկներ են նայել, նույնիսկ մասնավոր կլինիկաներում, բայց հիմա ապշած ենք, որովհետև որովայնը բացեցինք և զարմացած նայում ենք՝ ներսում ամեն բան մաքուր է ու նորմալ՝ ոչ փտած, ոչ քրքրված, ոչ թարախակալված»:

– Մենք հաստատ չէինք սխալվել, – ասում էին բժիշկները, – դա մի փորձանմուշի կամ մի երկու անգամ արված հետազոտությունից ստացված եզրահանգում չէր. ձեր աղոթքից հետո թե ինչ է կատարվել, մենք տեսանք արդեն մեր աչքերով:

Հիմա զարմիկս կամաց-կամաց կազդուրվում է: Շնորհակալ ենք Աստծուն, որ մեզ ողորմաց ու այցելություն արեց: Փառք Նրան հավիտյանս հավիտենից: Շնորհակալ ենք նաև այն բոլոր քույրերին և եղբայրներին, ովքեր մեզ հետ միասին աղոթում էին Տիրոջը:

Լեզվի դավանածը

Բարև ձեզ Հիսուսով ի՛մ քաղցր քույր եղբայրներ:

Ես Հայաստանից եմ, բայց բնակվում եմ Վրաստանում: Կցանկանալի մի պատմություն պատմել ինձ հետ կատարվածի մասին:

Երբ ծնվեց առաջնեկս, ինձ մոտ ի հայտ եկան փոքր առողջական խնդիրներ: Բժիշկն ինձ զգուշացրեց գալիք խնդիրների մասին, այն մասին, որ դժվար կլինի ունենալ երկրորդ երեխան: Ես շատ վախեցա. մտքերս ինձ հանգիստ չէին տալիս:

Անցավ երեք ամիս, և իմացա, որ կրկին երեխայի եմ սպասում: Ներսս ամբողջությամբ խառնվեց, վախը պարուրեց ինձ: Սկսեցի լեզվով մեղանչել: Մտածում էի՝ ես մահանամ, բայց երեխաս ապրի: Հետո ինձ հետ գրեթե պատահեց այն, ինչ մտածել էի ու դավանել:

Երբ ծնվեց երկրորդ երեխաս, այդ ժամանակ վիճակս շատ վատացավ: Սիրտս վայրկենական կանգ առավ: Եկեղեցում ծոմ ու աղոթքներ հաչտարարվեցին: Մի քանի օր մնացի վերակենդանացման բաժանմունքում, հետո աստիճանաբար կազդուրվեցի: Ծնորհակալ եմ քույր-եղբայրներիս ջերմեռանդ աղոթքների համար: Աստված ինձ միայնակ չթողեց և ցույց տվեց Իր սերն ու ողորմությունը: Հիմա մենք արդեն տասը տարի ծառայում ենք Մեր Տեր Աստծուն:

Որևէ բան ասելուց առաջ պետք է երկար մտածենք, քանի որ լեզվի պատճառով կարող ենք ընկնել փորձությունների մեջ:

Անշուք ծառը

Մի անգամ քամին ծառի երկու միանման սերմ է քշում տափաստան: Երկուսն էլ սկսում են աճել: Բայց որոշ ժամանակ անց մի ծառը փարթամանում է ու այնպիսի գեղեցիկ տեսք է ստանում, որ նույնիսկ շատ հեռվից գրավում է մարդկանց: Անցորդները սկսում են հաճախ նրա տակ կանգ առնել, հանգստանալ: Ու ծառը սկսում է մյուս՝ ավելի անշուք ծառին հեզնել:

- Տեսնո՞ւմ ես՝ ինչքա՞ն գեղեցիկն եմ ես, - ասում է գեղեցիկ ծառը,-դու երևի չգիտես, թե ինչպես շատացնես ու շքեղացնես ճյուղերդ ու տերևներդ:

Եթե ուզես, ես քեզ կսովորեցնեմ՝ ինչպես գեղեցիկ աճել: Որոշ ժամանակ անց ուժեղ քամի է բարձրանում, և գեղեցիկ ծառը, որը ինքնահմայքով արթած էր ապրում, շրջվում ու հեկվում է մյուս՝ անշուք ծառին: Ու ասում է նրան.

– Ինչո՞ւ դու, որ այդքան անշուք ու տգեղ էիր, մնացիր կանգնած, իսկ ես, որ այդքան օգուտ էի տալիս մարդկանց, շրջվեցի:

– Որովհետև քանի դեռ դու զբաղված էիր քո ճյուղերն ու տերևները շատացնելով ու ինքդ քեզանով հիանալով, ես իմ արմատներն էի խորացնում՝ պատրաստ լինելու քամուն, – պատասխանում է մյուս ծառը:

Մենք էլ՝ քրիստոնյաներս, մեր արմատները խորացնենք Աստծո Խոսքի մեջ, որ ոչ մի քամուց, փոթորիկից կամ տարբեր հողմերից չերերանք ու չշրջվենք:

Բերելի տարածքում

ԲԵՐԲԻ ՏՈՆԻՆ

հնչած բանաստեղծություններ

Տոն է այսօր գոհովժյան,
Փառք մեր Մատթուհ չավիտյան,
Տվել է մեզ այս տարի
Բերք ու բարիք լի ու լի:
Իր հայրական սիրով լի
Մեզ է տվել հյուծալի
Դեղձ ու խաղող, տանձ, խնձոր,
Լ՛ի սերկևիլ, է՛լ սալոր,
Բալ ու կեռաս, մոշ, մորի,
Թուզ, ելակ, ազնվամորի,
Օ՛իրան անուշ և հյութեղ
Նուռ ու ալոճ՝ սրտի դեղ:
Տվել է մեզ ցորեն հաց,
Որ կշտանա ամեն անձ,
Որ ամբարում՝ այս տարի
Ձմռան պաշար շատ լինի:

* * *

Աստված աշխատանքը մեր օրհնեց,
 Բերք ու բարիք պարգևեց,
 Ինչ գարնանը ցանեցինք,
 Այն աշնանը հավաքեցինք:
 Ամենքս ուրախությամբ ենք լեցուն՝
 Տեսնելով պտուղներն այս բազում:
 Առատության համար այս բեղուն
 Աստծուն միշտ տանք գոհություն:
 Բայց ի՞նչ են ուզում՝ մեզ ասել
 Պտուղներն այս կենարար,
 Իրենց հորդորն ու խրատը
 Առնենք մեր հոգու համար:

* * *

Հատ գրավիչ ու ախորժեղի
 Խնձոր քաղեցի մի անգամ,
 Բայց արի ու տես, երբ որ կտրեցի
 Որդնա՞ծ էր ամբողջությամբ:
 Այո՛, խաբուսիկ է շատ հաճախ
 Գեղեցկությունն արտաքին.
 Չի երևում՝ դրա տակ
 Ապականությունը ներքին:
 Եվ՛Ներսումն անմիջապես
 Խոսեց ձայնն իմ՝ խճմտանքի,
 Ինձ մերկացրեց, հանդիմանեց
 Ղշմարտությամբ այս կենդանի:
 Գուցե դու՞ էլ այդպիսի
 Խնձոր ես մի գեղեցիկ
 Հմայիչ շատ արտաքինից,
 Բայց որդերով լի ներսից:

* * *

Իսկ լուրիկը՝ աջ ձեռքը տնտեսուհու,
 Իր ուրույն տեղն ունի մեր խոհանոցում:
 Եվ կարտոֆիլը՝ պտուղն այս հրաշալի

Թեև աճում է նա հողի մեջ,
 Բայց անբաժան է նա սեղանից:
 Այս բարիքների կարիքն ունեն բոլորը
 Առանց դրանց դատարկ է մեր ապուրը:
 Այստեղ մեզ համար այսպիսի մի դաս .
 Բոլորիս պետք է ջանասիրություն,
 Եվ ամենասուրբ պարզամտություն:
 Հավատարիմ լինենք փոքրիկ հարցերում,
 Աստանանք Տիրոջից մեծ հատուցում:
 Հետևելով օրինակին մեր Տիրոջ՝
 Սերժենք անձը մեր ամբողջ:
 Ապրենք մենք Հիսուսի համար,
 Այանքով մեր բերելով Հիսուսին փառք:

Իմաստուն խոսքեր

Սի համարիր ստություն այն, ինչը դու անկարող ես
 հասկանալ:

* * *

Երջանիկ է այն ամուսնությունը, երբ ամուսինը խոնարհ
 է, ինչպես ծառան, իսկ կինը դիմում է նրան, ինչպես
 թագավորին կգիմեր:

* * *

Այն, ինչը փնտրում ես, նա էլքեզ է փնտրում:

* * *

Կերակուրը, որը օրգանիզմի չի մարսում, ուտում է նրան,
 ով իրեն կերել է: Վրա համար կերակրվիր չափավոր:

* * *

Ինչպես էլ փաղաքէս օձին՝ կոչելով նրան՝ սիրելի՜
 զավակ, նա կատաղելիս քեզ կթունավորի իր թույնով:

* * *

Նոր փորդ ցավում է, հիվանդին պատմիր.
առողջը այն չի հասկանա:

* * *

Սինչ կմտնես ամուսնական ծովի մեջ, կուտակիր
օվկիան համբերություն:

* * *

Լավագույն գովեստը այն է, որ դուրս է գալիս մի
մարդու բերանից, որին դու ոչ մի լավ բան չես արել:

* * *

Մենավատ միայնությունն այս է՝ լինել նրանց մեջ,
ովքեր քեզ չեն հասկանում:

* * *

Եթե ուզում ես իմանալ՝ դիմացինիդ սրտի մեջ
քո հանդեպ սեր կա, թե՞ ատելություն, նայիր՝ քո սրտի
մեջ նրա հանդեպ սեր կա, թե՞ ատելություն: Նվ գրանից
արա հետևություն:

* * *

Չարմանալի է ստեղծված մարդը. նա տխրում է, երբ
կորցնում է հարստությունը, բայց անտարբեր է այն
բանին, որ անվերադարձ կորցնում է իր կյանքի օրերը:

* * *

Մյն, ինչ դուք ունեք ամեն օր, ինչ-որ մեկը ամեն օր
խնդրում է՝ այդ ունենալու համար:

* * *

Մեկ լեզու ունենք, իսկ ականջ՝ երկուսը, որպեսզի
շատ լսենք ու խոսքերը խնայենք:

* * *

Նս հաճախ եմ գլջում ասածներիս համար, բայց
հազվադեպ եմ ափսոսում լռելուս համար:

* * *

Սի կառչեք անցյալին. դուք այնտեղ, միևնույն է,
այլևս երբեք չեք գտնվի:

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննոս 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ւրվեց, որ ով Նրան հավատարա՝ չկորչի այլ հավիտեանական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորրի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Դազարյան Ահարոն
Նորրի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոդյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պետր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաչ Էդիկ
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	099 88-05-50	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբեն)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն

www.barilur.org
info@barilur.org